

РЕШЕНИЕ

№ 3863

гр. София, 26.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 27.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **5696** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за С. О. (КСО).

Образувано е по подадена жалба от Н. А. З. от Г. С., чрез упълномощения А. Д. Т., срещу Решение № 260/09.07.2010 г. на Г. Д. на С. У. „С. О.“, с което е отхвърлена жалбата му срещу разпореждане № */12 от 26.03.2010 г. на Ръководителя по пенсионно О.. С разпореждането на жалбоподателя е отказано отпускане на добавка по чл. 9, ал. 1 от Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресираните лица /ЗПГРРЛ/.

В обстоятелствената част на жалбата се сочи, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно, тъй като административният орган неправилно е приел, че наложената административна мярка „Изселване” на Андон З. и семейството му възниква и приключва само с датата на налагането ѝ. Н. З. е роден в срока на прилагане на мярката и следователно също следва да се приеме за репресиран по произход, тъй като макар и малолетен, също е търпял последиците на принудителната мярка „Изселване” заедно с останалите членове от семейството си. Счита, че изложените мотиви в решението са противоречиви и взаимноизключващи се. От съда се иска да отмени оспореното решение и да постанови да бъде изплатена претендираната добавка към пенсията, ведно със

законните лихви. Претендира разноски.

В съдебно заседание по делото жалбоподателят се явява лично и с упълномощения адвокат и поддържа жалбата.

Ответникът – Главният Д. на С. У. „С. О.“, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и поддържа становище за нейната неоснователност. Излага съображения, че административният орган е постановил решението си при спазване на ЗПГРРЛ, като е приел, че спрямо жалбоподателя не е осъществена репресия по политически причини, тъй като в момента на изселването не е бил роден, а е роден по времето и на мястото на изселването.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 188, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заявление вх. № 04001793/25.02.2010 г. Н. З. е поискал отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване и на добавка по чл. 9, ал. 1 от ЗПГРРЛ. За установяване на правото на добавка по чл. 9 от ЗПГРРЛ жалбоподателят е представил удостоверение № р22448/08.01.1993 г., издадено от МВР, от което е видно, че за времето от 14.10.1949 г. до 01.08.1953 г., Андон Д. З. – баща на жалбоподателя е бил изселен с административен акт по политически причини от Г. С. в Г. П. От удостоверението се установява, че заедно с Андон З. са били изселени съпругата му М. Зяпкива и дъщеря му Р. Зяпкива, като е отбелязано, че синът му – Н. З. е роден по време на изселването. След което от Ръководител „Пенсионно О.“ е издадено разпореждане № */26.03.2010 г., с което е отказано отпускането на добавка по чл. 9 от ЗПГРРЛ, по представеното удостоверение № р22448/08.01.1993 г., издадено от МВР, тъй като заявителят е роден по време и място на изселването, поради което не е осъществена репресия по политически причини по смисъла на чл. 1 от ЗПГРРЛ, тъй като към момента на постановяване на принудителната административна мярка не е бил роден и не е бил член на семейството на репресираното лице – Андон З..

В законоустановения срок разпореждането е обжалвано по реда на чл. 117 от КСО пред Г. Д. на СУСО и е било потвърдено с Решение № 260/09.07.2010 г. Решението е връчено на жалбоподателя на 14.07.2010 г., а жалбата срещу него е постъпила чрез административния орган на 23.07.2010 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е допустима – подадена е в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО и от лице, което има правен интерес, а разгледана по същество е основателна.

Обжалваното решение е издадено от компетентен административен орган и в предвидената писмена форма. Същото е подробно мотивирано, но е незаконосъобразно и неправилно, тъй като правните изводи на решаващия орган са в противоречие с цитираните в решението приложими правни норми.

Спорен в настоящото производство се явява въпросът дали жалбоподателят има качеството на репресирано лице по смисъла на чл. 1, т. 4 от ЗПГРРЛ. Съгласно

цитирания текст, политическа и гражданска реабилитация се обявява на лицата, които са били незаконно репресирани заради техния произход, политически убеждения или религиозни вярвания през периода от 12 септември 1944 г. до 10 ноември 1989 г. и ако са били интернирани, изселвани и заселвани по административен ред. При наличие на тези предпоставки, лицето има право на добавка по чл. 9, ал. 1, т. 22 от ЗПГРРЛ.

Съгласно §3а, т. 4 от ДР на ЗПГРРЛ, по смисъла на закона "Интернирани, изселвани и заселвани по административен ред" са и членовете на семейството (включително малолетни, непълнолетни и пълнолетни деца), когато в удостоверение образец № 3 на Министерството на вътрешните работи или с решение на централната комисия е посочено, че е изселено цялото семейство. Такъв е процесният случай, тъй като в удостоверението образец 3 на МВР изх. № р22448/08.01.1993 г. е посочено, че заедно с Андон З. са били изселени М Зяпкова – съпруга, Р Зяпкова – дъщеря и Н. З. – син, който е роден по време на изселването. Следователно жалбоподателят, в качеството му на малолетен член на семейството на изселено лице, също има качеството на изселено лице по смисъла на закона и е претърпял репресия за периода от раждането си до 01.08.1953 г. – момента на отпадане на репресивната мярка. Поради това той също има право на претендираната добавка по чл. 9, ал. 1, т. 22 от ЗПГРРЛ.

Предвид изложеното по-горе, настоящият състав намира, че обжалваното Решение № 260/09.07.2010 г. на Г. Д. на С. У. „С. О.“, с което е оставена без уважение жалбата на Н. З. срещу разпореждане № */12 от 26.03.2010 г. на Ръководителя по Пенсионно О. при СУСО е незаконосъобразно и неправилно, поради което следва да бъде отменено и преписката да бъде върната на административния орган за произнасяне съобразно дадените от съда указания.

С оглед изхода на правния спор и своевременно направеното искане за разноси по делото, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 200 лв., съгласно представения договор за правна защита и съдействие.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 от АПК и чл. 173, ал. 2 Административен съд С. – град, Първо отделение, 18-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260/09.07.2010 г. на Г. Д. на С. У. „С. О.“ и потвърденото с него разпореждане № */12 от 26.03.2010 г. на Ръководителя по пенсионно О., в частта с която на Н. А. З. е отказано отпускане на добавка по чл. 9, ал. 1 от ЗПГРРЛ.

Връща преписката на пенсионния орган за ново произнасяне.

ОСЪЖДА С. У. „С. О.“ да заплати на Н. А. З. от Г. С., Б. „Е Г“ № 39, . 2, ап. 6 сумата от 200 (двеста) лв. разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

СЪДИЯ: